

[Thorkil Kristensen.]

tyskland skal genoprustes, eller hvorvidt Vesttyskland ikke skal genoprustes? Jeg mener ikke, at dette er spørgsmålets reelle indhold, og jeg mener, at mange af dem, som her i landet har startet en ret heftig agitation på det grundlag, har begået en alvorlig forsømmelse ved ikke at oplyse offentligheden om, hvad der er det reelle indhold af vor beslutning. Jeg beder om formandens tilladelse til i denne forbindelse at citere et kort udtog af den højtærede stats- og udenrigsministers forelæggelsestale fornylig (folketingstidende sp. 3161). Det lyder sådan:

„Vi må se den kendsgerning i øjnene, at Vesttyskland vil blive genbevæbnet, hvadenten vi synes om det eller ej.“

Lidt senere hedder det:

„Resultatet af en dansk folkeafstemning ville derfor ikke kunne få nogen indflydelse på spørgsmålet om Tysklands oprustning.“

Jeg deler denne opfattelse. Jeg tror, forholdet er det, at de 3 vestlige stormagter, som er besættelsesmagter i øjeblikket, og som er udøvere af en stor del af suveræniteten over det vesttyske område, har taget den beslutning, at de vil give Vesttyskland dets suverænitet tilbage og også give mulighed for en vesttysk genbevæbning. Derfor er det urigtigt, hvis man vil give den danske befolkning det indtryk, at det danske folket i dag skal bestemme, hvorvidt Vesttyskland skal blive genbevæbnet eller ej. Det kommer vi ikke til at bestemme. Snarere kommer vi til at bestemme, hvorvidt den genbevæbning, som antagelig under alle omstændigheder vil finde sted, skal foregå indenfor NATOs rammer eller udenfor NATOs rammer. Det er vel, når alt kommer til alt, snarest det spørgsmål, vi står overfor.

Det forekommer mig, at det set fra vort synspunkt må være en betydelig fordel, hvis den vesttyske genbevæbning foregår indenfor NATOs rammer med den kontrolmulighed, som dette giver. Man kan så vurdere denne kontrol højere eller lavere, men den er jo i hvert fald betydelig større, og vi har betydelig større muligheder for at følge den, hvis den foregår indenfor NATO, end hvis der måtte træffes en afgørelse

udenfor NATO. Dette er efter min mening snarest det spørgsmål, vi står overfor.

Det er undertiden blevet sagt i den offentlige debat, at det, det i realiteten drejer sig om, er Danmarks medlemskab af NATO, idet man har sagt, at hvis Danmark siger nej til denne ratifikation af Parisaftalerne, bliver vi udstødt af NATO.

Det mener jeg er helt forkert. Jeg kan ikke indse, hvorfor vi skulle blive det. Vi er medlemmer af NATO, fordi vi har tiltrådt Den nordatlantiske Traktat; denne traktat er sluttet for en 20-årig periode, hvoraf kun de 6 år er forløbet, den gælder altså fremdeles i 14 år og er bindende for Danmark og for de andre signatarmagter i denne periode. Det er naturligvis en fælles interesse for alle NATO-magter, at det område, som NATO omfatter, ikke bliver formindsket. Jeg kan derfor ikke se noget som helst grundlag for den påstand, at Danmark skulle glide ud af NATO, fordi vi siger nej til at ratificere Parisaftalerne.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), når han siger, at tinget bør tage ansvaret for den beslutning, vi her skal træffe. Jeg har sagt nok til at vise, at man kan fremstille det reelle indhold af denne beslutning på mange forskellige måder, også nok til at vise, at for at man kan træffe denne afgørelse på den bedst muligt funderede grund, må man have en betydelig orientering i de pågældende spørgsmål, og derfor bør vi her i folketinget ikke skyde ansvaret fra os. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til endnu et kort citat, denne gang af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s tale, da han forelagde lovforslaget om en folkeafstemning. Udtalelsen, der findes i folketingstidende sp. 2729, lyder sådan:

„Når en sådan usikkerhed råder hos en stor del af dette tings medlemmer i et så livsvigtigt spørgsmål for vort folk, må det være i alles interesse, at ansvaret for denne afgørelse lægges ud på så bredt et grundlag som muligt.“

Jeg har den modsatte opfattelse: når dette viser sig at være et så vanskeligt spørgsmål, kan folketinget ikke forsvare at lægge ansvaret derfor over på den almindelige vælgerbefolkning, som jo dog ikke har samme forudsætninger for at træffe denne